

ШАНА

Немало «істин» кида нам життя,
По всіх веде воно земних дорогах.

Та лиш туди нам завжди вороття,
Де батько й мати ждуть нас у тривогах.

Вертаємось туди з усіх своїх доріг,
Завжди любов'ю і турботою зігріті.
Нічого ближчого за батьківський

поріг

Ніколи ми не знайдемо у світі.

Батькам несемо шану крізь роки
За оберіг, що найсвятіший в світі.
Бо найдорожче у житті - вони,
Шануймо їх, це передаймо дітям.

БАЙЗАН ОЛЬГА, ВИКПАДАЧКА УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ТА
ЛІТЕРАТУРИ
ДНЗ «ЛІСОВОДСЬКИЙ ПАЛ»

ТАКА ЛЮБОВ...

Така Любов буває тільки раз,
Коли для двох нічого неважливо.
Коли разом – біжить миттєво час,
Коли окремо – в душах злива.

Така Любов приходить тільки раз,
Коли одне без одного не дише.
Така Любов не потребує фраз,
Про неї синь небесна пише.

Така Любов буває тільки раз,
Коли прощатися не хочуть.
У ній немає фальші та образ:
«Люблю...» - усе навкруг шепоче...

БАЙЗАН ОЛЬГА, ВИКЛАДАЧКА УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ТА
ЛІТЕРАТУРИ
ДНЗ «ЛІСОВОДСЬКИЙ ПАЛ»

ЗІЗНАННЯ

Десь про любов на осокорі
Воркують дикі голуби.
А ми зустрінемось не скоро,
Прошу тебе: «Не розлюбим».

Бо так вже склалась наша доля,
Що я воюю, ти - десь там.
Скучаю дуже за тобою,
І заздрю диким голубам.

Я мрію, щоб не рвалися гранати,
Щоб скоро мир прийшов до нас.
Щоби в бою не гинули солдати,
Настав пошвидше б Перемоги час.
Щоб вранці тихою ходою
Прийшла ти в мої сни,
Щоби не розлучалися з тобою,
Щоб не шептала ти: «Не йди...»
Я заздрю голубам на осокорі,
Я хочу так закінчення війни.
І мрію, щоб зустрілися ми скоро,
Прошу тебе: «Люби, люби»...

АРТЕМ ЛІСОВИК (2007 р.н.),
УЧЕНЬ ДНЗ «ЛІСОВОДСЬКИЙ ПАЛ»

Про війну так багато писали,
Про війну так багато писали,
Про неї складали пісні.
Не раз Україну вбивали...
Не думав, що свідком бути мені.
Не вірив, що будем воювати,
За волю й незалежність свою.

брата, Не вірив, що піде «брат» на
Що «впаду» в нерівнім бою.
Сонце зійде над просторами,
Воскреснуть наші дочки й сини.
Ми були і будемо нескореними,
Не пробачим страшної війни.

ЧЕРНЕЦЬКИЙ ОЛЕКСІЙ (2008 р.н.),
УЧЕНЬ ДНЗ «ПІСОВОДСЬКИЙ ПАД»

МОЯ КОЛИСКА - ПОДІЛЛЯ

Моє рідне Поділля-
Ти найкраща земля,
Ти- дитинства колиска,
Найрідніші поля.

У намисті калини,
В солов'їних садах,
Ти Поділля Перлина-
Лісоводи в лісах.

Тут живу і навчаюсь
Творити добро,
Щоб в Подільському краї
Життя гарним було.

Щоб спокійно росли
Хлібороби свої врожаї,
До ліцею ходили,

Брати й сестри мої.
Щоб лелека до хати
Завжди прилітав,
І населення краю
Мого поповняв.

Ой, чому ж ти, лелеко,
Не несеш діточок?
А відносиш солдатів
Десь туди до зірок?

Квилить чайкою мати,
І біжить по росі.
Ой, чому ж ви солдати,
Повернулись не всі?

Дуже мрію не чути
Страшне слово «війна»,
Що забрала у мами
Сина й дочку вона.

ЮЛІАНА РЕКРУТ (2008 Р.Н.), УЧЕНИЦЯ
ДНЗ «ЛІСОВОДСЬКИЙ ПАЛ»